

Nr 272.

Av herr **Johansson** i Bro, om viss ändring i 45 § lagen om fattigvården.

Enligt den numera upphävida fattigvårdsförordningen skulle den kommun, varest en person *rätteligen bort* mantalsskrivas, vara hans rätta hemortskommun. En faktiskt skedd mantalsskrivning saknade sålunda betydelse för hemortsrättsfrågan. Genom den nya fattigvårdslagens bestämmelser har detta förhållande ändrats. Numera torde gälla, att den ort, där faktisk mantalsskrivning skett, skall under vissa förhållanden vara en persons rätta hemort. Såsom undantag från dessa bestämmelser har stadgats följande: Om en person icke inflyttat till den kommun, där han blivit mantalsskriven, skall en sådan mantalsskrivning icke gälla vid bestämmandet av hans hemortsrätt (45 § 2 mom.). Ej heller skall mantalskrivning av vissa anstaltsvårdade eller andra kroniskt sjuka personer medföra hemortsrätt (48 §). I övrigt skall mantalsskrivning medföra hemortsrätt, oavsett om vederbörande bo i kommunen eller ej.

Det förekommer ofta, att personer avflytta utan att uppgiva den nya bostadsorten. Dessa kunna icke av vederbörande avföras ur mantalslängden utan måste upptagas och redovisas i slutet av denna längd under anteckning, att de sakna fast bostad inom kommunen. Då de emellertid blivit upptagna i mantalslängden, har man ansett, att en sådan mantalsskrivning medför hemortsrätt. Detta synes mig vara ett oegentligt förhållande, så mycket mer som landsbygden härigenom sättes i sämre ställning än städerna Stockholm och Göteborg, där motsvarande form av mantalsskrivning icke förekommer.

Jag får därför vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i 45 § lagen om fattigvården av den 14 juni 1918, att mantalsskrivning av person, som inom kommunen saknar bostad eller eljest är obefintlig, måtte fränkännas inverkan vid bestämmandet av hemortsrätten.

Stockholm den 21 januari 1924.

A. J. Johansson
i Bro.

